

Plačilo.

Pota povsodi
trnje zapira . . .
hraste vpogiblje vihar.
Potnik si čelo
znojno otira,
trudov ni konca nikdar!

Pride pa ura,
pride pa smrt,
zarja prelestna zasije;
trud bo poplačan,
znoj bo otrt
s prtom ljubezni Marije.

M—č.

Cvetka Srca Jezusovega.

Nevihtha je prenehala. Solnčni žarki so prisijali v bolniško sobo, kjer se je borilo mlado življenje s smrtjo. Tedaj se je nagnil Gospod nad malo trpinko pa jo je povabil: »Pridi, lepa moja, golobica moja! Pridi in odpočij se na mojem ljubečem Srcu!« — In ona je zaprla trudno oko, zaprla za vedno — a njena čista duša je odhitela, da se udeleži slavlja praznika Srca Jezusovega — v nebesih.

Kot beli limbar je ležala sredi pomladanskega cvetja v oblačilu prvega sv. obhajila, z belim vencem na glavi, z nasmehom na ustnih. »Kako je lepa«, so vzklikale njene tovarišice ter jo blagrovale. Na sv. Alojzija praznik so položili to cvetko Srca Jezusovega k večnemu počitku.

Kdo pa je ta srečna dušica, ki ji je ljubi Jezus izkazal tako milost, da smemo deklico imenovati Njegovo cvetko?

To vam je Marica Douša, gojenka v zavodu šolskih sester de Notre Dame v Trnovem. V začetku tega šolskega leta je pripeljala mamica svojo 13 letno hčerko, da vstopi v 6. razred tukajšnje šole. Težko se je privadila Marica življenja v zavodu. Njene misli so pogosto

uhajale nazaj v tihi dom ob robu gozda; nazaj pod domači krov k zlati mamici in ljubljenemu ateku. Tudi z učenjem ji je šlo v začetku trdo, saj ni prej še nikdar hodila v javno šolo. Toda trdna volja in misel, da je to želja roditeljev, je premagala vse ovire.

Srečen čas je napočil za našo Marico, ko se je začela pripravljati na prvo sv. obhajilo. Kako se je veselila Jezusa, ki je prišel nekaj dni pred Božičem v njeno dobro pripravljeno srce! »Kako rada bi danes umrla — za vse bi molila!« je zaupala svoji prijateljici.

Odslej je pridno zahajala k mizi Gospodovi. Malone vsak dan je zaužila nebeško hrano. Ni torej čudno, da se je vedno lepše razvijala njena dušna lepota in je kmalu dozorela za nebesa.

Še eno posebno milost ji je naklonil Gospod, ker jo je ljubil. Konec majnika so imele učenke višjih razredov duhovne vaje, ki se jih je udeležila tudi pokojna Marica z vso vnemo. — Bila je kakor po nevihti poživiljena cvetka, ko se je vrnila zopet na delo. A ne dolgo — smrtnonevarno je zbolela. S postrežbo in molitvijo so storili starši, vzgojiteljice in tovarišice vse, da bi se ji povrnilo zdravje. Toda dobri Jezus je sklenil drugače! Presadil je čisto lilijo v boljšo zemljo, da tam razveseljuje Njegovo božje Srce.

S čim pa je zaslužila blaga pokojnica, da jo je ljubi Jezus obsipal s tolikimi milostmi? Kot skrita vijolica — tiha in nepoznana — je živela med drugimi deklicami. Šele težka bolezen nam je odkrila njene vrline.

Bila je to deklica, ki je rada molila, posebno pa ljubila preblaženo Devico. Ko je ležala v dolgih nočeh nezavestna, se je vrstila pri njej molitev za molitvijo. Malone vse molitve, ki jih je znala, je ponavljala v vročnici; zlasti je pogosto molila češčenamarijo. Molek je imela ovit okrog roke, večkrat ga je pobožno poljubila. Ko so stali dan pred smrtjo njeni roditelji in sestrice globoko potrti ob njeni postelji in ihteli, jih je Marica, v rokah držeč svoj molek, bodrila: »Molite, rožni venec molite!« To je bil zadnji pozdrav, ki so ga prejeli starši od nje! Rada in pogosto je ponavljala Marica pobožne vzdihne: »Moj Jezus! Presveto Srce,

Cvetka Srca Jezusovega.

zaupam v Te.« — Poseben dokaz ljubezni Jezusove je bil ta, da je mogla prejeti sv. Popotnico, dasiravno je ležala skoraj vedno nezavestna. Radost ji je sevala iz oči in potrdila je, kako je srečna, ker je bil Jezus pri nji.

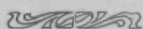
Marica je bila vedno krotka, skromna. Niti ene žal besedice iz njenih ust se ne spominjajo njene součenke; da, še celo v hudi bolezni ni prišla nobena neprijazna, nepotrpežljiva besedica čez njene ustnice. Vedno je bila z vsem zadovoljna.

Otroško je bila vdana svojim roditeljem. Kako se je veselila, ko jim je poslala izboljšano izpričevalo! »Nikdar se ne spominjam, da bi bila naša Marica nepokorna!« je rekla njena mamica. Tudi v zavodu je vedno rada ubogala.

Razumljivo je, da je bila bridkost njenih staršev velika, ko so izgubili tako blago hčerko. »Najino zlato, nedolžno dete, najin najboljši otrok!« so tarnali starši ob mrtvaškem odru.

Toda, Marica, jeli ti si sedaj srečna, neizmerno blažena! Tam gori uživaš sladkost presvetega Srca in ga hvališ za vse dobre.

O, prosi to božje Srce tudi za svoje tovarišice, za vso našo mladino, da zadehti po naši lepi domovini obilo zalih, nadebudnih cvetk v veselje Srca Jezusovega — kakršna si bila na svetu ti.

Hrepenenje.

Kako nenasitno je vendar človeško srce. Komaj se mu izpolni ena želja, že zahrepeni po čem drugem.

Večkrat sem že izrekla svoji ljubi gospodični učiteljici željo, naj bi tudi jaz enkrat nosila belo šolarsko zastavo. A minilo je Telovo, minilo Alojzijevo, ne da bi se mi izpolnila srčna želja. Mamica pa, ko sem jim potožila svojo bol, me potolažijo, rekoč: »Ne bodi žalosten, srček. Glej, res je častno, nositi beli prapor, a gospodična se ne smejo ozirati toliko na vrednost, temveč na moč zastavonoše, kajti prapor je vsekako težji, nego si ti misliš. Ti pa si tako šibka in mala.«